RHYS BOWEN

Holttest a könyvesboltban

A mű eredeti címe: Rhys Bowen: A Royal Pain
Copyright © 2008 by Janet Quin-Harkin

Fordította: Róbert Pál 2018

ISBN 978-615-5921-05-6

Magyar kiadás © 2018 Lettero Kiadó, Budapest

Minden jog fenntartva. A könyv vagy annak részlete semmilyen formában – sem elektronikus, sem mechanikus úton vagy fénymásolatban – nem közölhető a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

Szerkesztő: Takács Kriszta
Nyomdai előkészítés és tördelés: Formula Stúdió

Cover design © LittleBrown UK

Készült a Central Dabasi Nyomda Zrt.-ben
Printed in Hungary

Ezt a könyvet a három hercegnőmnek ajánlom:
Elisabethnek, Meghannek és Marynek,
valamint a hercegeimnek: Samnek és T. J.-nek

Első fejezet

Rannoch House
Belgrave Square
London
1932. június 6., hétfő

Az ébresztőóra édes álmomból vert fel a legelképesztőbb időpontban: reggel nyolc órakor. A Dadusnak annak idején az volt az egyik legkedvesebb mondása: „Ki korán kel, aranyat lel." Az élet azonban megtanított arra, hogy ne vegyek készpénznek ilyen és ehhez hasonló bölcsességeket. Mert hiába bújt ki az ágyból szegény apám mindig hajnalok hajnalán, negyvenkilenc éves korában úgy halt meg, hogy egy fillér se maradt utána.

Tapasztalatom szerint csak két elfogadható magyarázata lehetséges a hajnali kelésnek: az egyik, hogy vadászni megy az ember lánya, a másik pedig, hogy megpróbál nem lekésni az Edinburghból Londonba induló vonatról. Most azonban egyik sem volt lehetséges: egyrészt még nem jött el a vadászidény, másrészt Londonban voltam.

Tapogatózva megragadtam az éjjeliszekrényen zörgő vekkert, és egy határozott mozdulattal elnémítottam.

– Udvari belső tájékoztató, június 6-a – jelentettem ki hangosan a nem létező, de bizonnyal nagyon érdeklődő közönségnek, miközben kimásztam az ágyamból, és elhúztam a nehéz bársonyfüggönyt. – Lady Georgiana Rannoch megkezdi egy újabb, társadalmi eseményekben bővelkedő napját. Az ebédjét a Savoyban költi el, teázni a Ritzben fog, és utána még felkeresi Scapparelli szalonját, ahol méretére igazítják a legújabb báli toalettjét. Ezt követően pedig vacsora és táncos mulatság a Dorchesterben, avagy az elsoroltak közül egyik se – tettem hozzá végül.

Őszintén szólva jó ideje már annak, hogy bármilyen társadalmi kötelezettségnek eleget kellett tennem, és az életemre sohasem volt jellemző a féktelen pörgés az úri körökben. Már majdnem huszonkét éves vagyok, és nincs egyetlen meghívó sem a kandallópárkányon. Hirtelen belém hasított a rémes felismerés: lehet, hogy a fénykorom már oda, és az a sorsom, hogy az aggszüzek szomorú életét éljem? Nekem már annyi, és csak az vár rám, hogy a királyné előálljon a javaslattal, miszerint legyek dédanyám, Viktória királynő egyetlen, még életben lévő lányának az udvarhölgye? A saját nagy-nagynénémé, aki a kietlen Gloucestershire legtávolabbi sarkában élt. Lelki szemeim előtt felködlött a palotapincsi-sétáltatás és az elgurult fonalgombolyagok keresgélésének lélekölő perspektívája.

Na jó, mielőtt még jobban belegabalyodunk, ideje lenne végre rendesen bemutatkoznom. A nevem Victoria Georgiana Charlotte Eugenie. Glen Garry és Rannoch hercegének vagyok a lánya, és a barátaim csak Georgie-nak

hívnak. A Windsor-házból származom, V. György király másod-unokatestvére vagyok, harmincnegyedik a trónöröklési sorrendben, és jelenleg egy büdös petákom sincs.

Na várjunk csak! Azért lenne egy másik életpálya is számomra. Hozzámehetnék Siegfried herceghez a romániai Hohenzollen-Sigmaringenek közül, akit magamban csak Halpofának hívok. Mert olyan arcberendezése van, mint egy halnak. De hála istennek ez az eshetőség az utóbbi időben lekerült a napirendről. Lehet, hogy mások is ráébredtek arra, hogy a herceg jobban kedveli a, hogy is mondjam, szóval a pajkos férfitársaságot.

Na mindegy. Elég volt kipillantani az ablakon ahhoz, hogy az ember tudja, gyönyörű kora nyári nap lesz, olyan, amelyről nem jut más az eszünkbe, mint egy könnyed galopp az árnyas ösvényeken, egy piknik a mezőn, némi krokettezés, és utána teázás a kert pázsitján. Még itt, London belvárosában is daloltak a madarak, lágy szellő lebbentette meg a függönyöket. A postás pedig fütyörészve bandukolt odalent. Idilli nap – és közben rám mi vár?

– Ó, a francba! – kiáltottam fel abban a pillanatban, amikor ráébredtem, hogy mi vár, miért is csörömpölt hajnali nyolckor az az átkozott ébresztőóra.

Egy Park Lane-en lévő rezidenciára kell elmennem! Felöltöztem, aztán levonultam, hogy készítsek magamnak teát és pirítóst. Remélem, látják és értékelik, hogy milyen házias és önálló teremtés lettem alig két hónap leforgása alatt. Amikor áprilisban kitörtem skóciai kastélyunkból, azt se tudtam, hogyan kell vizet forralni a teához. Mostanra pedig képes vagyok paradicsomos babfőzeléket készíteni

tükörtojással. Persze konzervből. Életemben először szolgálók nélkül éltem – mert nem volt egy fillérem sem, hogy meg tudtam volna fizetni őket. A bátyám, Glen Garry és Rannoch hercege, akit az egyszerűség kedvéért mindenki csak Binkynek hív, megígérte, hogy utánam küld egy szobalányt ősi skót fészkünkből, de ez a mai napig csak puszta ígéret maradt. Attól tartok, nincs az az istenfélő, becsületes presbiteriánus skót anya, aki elengedné a leányát ebbe a bűnös fertőbe, amelynek London – onnan északról nézve – látszik. Az pedig, hogy itt helyben felfogadjak egy lányt, szóba se jött: Binky éppolyan csóró volt, mint jómagam. Tudják, amikor atyánk az 1929-es gazdasági világválság után végzett magával, Binky örökölte a címet és a családi birtokot, és egyből a nyakába szakadt az örökösödési illeték fizetésének a terhe is.

Szóval eddig valahogy elboldogultam személyzet nélkül, és bevallom őszintén, nagyon büszke vagyok emiatt magamra. A víz felforrt. Elkészítettem a teámat, és ujjnyi vastagon kentem a Cooper-féle isteni lekvárt a pirítósomra. Igen, tudom, spórolnom kellene, de azért van egy szint, ami alá nem süllyed az ember. Egy lekváros pirítóson legyen elegendő lekvár. Utána lesöprögettem a morzsákat a kabátomról. Bár túl meleg volt az idő kabát viseléséhez, magamra kellett kapnom egyet. Nem kockáztathattam meg, hogy bárki meglássa, mit viselek, miközben keresztülsétálok a Belgravián, Londonnak ezen a kimondottan elegáns negyedén, ahol a palotánk is található.

Egy, a Rolls-Royce-a mellett álló sofőr tiszteletteljesen szalutált nekem, ahogy elsétáltam mellette. Szorosan

összehúztam magamon a kabátom. Átvágtam a Belgrave Square-en, elmentem a Grosvenor Crescentig, ahol egy pillanatra megálltam, és vágyakozva néztem a Hyde Park árnyas zöldje felé. Aztán átkeltem a zebrán a park sarkánál. Hallottam, ahogy a lovak patkója kopog a Rotten Row felől érkező lovasok alatt. Az egyikük, egy fiatal lány, egy pompás almásderesen ült, fekete sisakot és egy tökéletesen szabott lovaglókabátot viselt. Irigykedve bámultam. Ha otthon maradok Skóciában, akkor most én is nézhetnék ki így. Ott ugyanis minden reggel kilovagoltunk a bátyámmal. Eszembe jutott, hogy talán most a sógornőm, Fig használja a lovamat, és tönkreteszi a pofáját a zablával. Hajlamos volt arra, hogy túl erősen rángassa a kantárt. Aztán másokat is észrevettem, akik ott lófráltak a Hyde Parknál. Ők nem voltak olyan elegánsak, mint a lovasok. Főleg férfiak voltak, és nagy táblákat tartottak maguk előtt, rajtuk feliratokkal:

Munkát keresek. Élelemért is dolgozom.
Nem rettenek meg a fizikai munkától.

Úgy nőttem fel, hogy nem sokat tudtam a mindennapi élet durva valóságáról. Most pedig nap mint nap szembesülnöm kellett vele. Válság volt, és az emberek sorban álltak ingyenkenyérért és -levesért. A Wellington-diadalív alatt egy kimondottan elegáns férfi álldogált, a cipője ragyogóan fényes volt, zakót és nyakkendőt viselt. A zakóján kitüntetések lógtak.

Megsérültem a Somme-nál. Bármilyen munkát elvállalok.

Szinte sötött az arcáról az elkeseredettség. Ó, bárcsak rendelkeztem volna a megfelelő anyagiakkal ahhoz, hogy ott helyben felfogadjam! De ha jobban belegondolok, akkor valójában én is egy csónakban evezek velük.

Átsiettem a Park Avenue irányába. Az 59-es számú ház tipikus György korabeli, vörös téglás palota volt. A bejáratához lépcsősor vezetett, és a ház utcaszint alá süllyesztett részét, ahol a cselédség lakott, kovácsoltvas kerítés választotta el a járdától. Nem sokban különbözött a Rannoch House-tól, legfeljebb a mi londoni rezidenciánk jóval nagyobb volt és impozánsabb. Ahelyett, hogy felmentem volna a főbejárathoz, könnyed léptekkel a cselédség kvártélyához vezető szűk lépcső felé vettem az irányt. Némi tapogatózással meg is találtam egy virágcserép alatt a személyzeti bejáratot nyitó kulcsot. Egy végtelenül lepusztult előtérbe jutottam, amelyet orrfacsaró bűz lengett be.

Rendben, akkor most már ismerik a legszörnyűbb titkomat is. Azzal keresek némi pénzt, hogy mások palotáiban takarítok. A *Times*ban megjelent hirdetésem szerint én vagyok a Királyi Háztartási Ügynökség, Lady Georgiana, Glen Garry és Rannoch hercegnőjének nagyon meleg ajánlásával. Na persze komoly nagytakarítást nem vállalok. Az szóba se jön, hogy én padlót suvickoljak, vagy ne adj' isten, vécét pucoljak. Azt se tudnám, hogyan fogjak hozzá. Mint ügynökség annyit vállalok, hogy kinyitom és kiszellőztetem olyan emberek londoni rezidenciáit, akik huzamosabb időt töltenek vidéki birtokaikon, és amikor ellátogatnak a fővárosba, szeretnék megspórolni az azzal járó költségeket és kényelmetlenségeket, hogy pár

nappal előbb Londonba küldjék a saját személyzetüket. Az én tevékenységem kimerül a bútorokat takaró huzatok „szakszerű” leemelésében, a „minden igényt kielégítő” ágyazásban, és szükség esetén a „hozzáértő” portörölgetésben, söprögetésben. Ennyi, és nem több, amit anélkül el tudok végezni, hogy nagyobb kárt tennék valamiben. Mert azt eddig elfelejtettem említeni, hogy született tehetségem van az ügyetlenséghez, sőt egyesek szerint mágnesként vonzom a katasztrófákat.

Ez a munka persze amúgy sem veszélytelen. A paloták és rezidenciák, amelyekben takarítok, általában a saját társadalmi köreimbe tartozók birtokában vannak. Menten szörnyet halnék, ha belebotlanék valamelyik barátnőmbe vagy, ami talán még rosszabb, valamelyik táncpartnerembe, miközben négykézláb csúszom-mászom valahol egy csinos kis fehér főkötőben. Mindeddig csupán a legjobb barátnőm, Belinda Warburton-Stoke és egy kiállhatatlan és megbízhatatlan csirkefogó, egy bizonyos Darcy O’Mara tud erről a szörnyű titkomról.

Addig, amíg bele nem vágtam ebbe a munkába, eszembe se jutott elgondolkodni arról, hogyan is él az emberek másik része. Gyerekkori emlékképeim, amelyek a személyzet birodalmában tett látogatásaimról megmaradtak, lényegében kimerültek tágas és meleg konyhák képében, amelyeket betöltött a frissen elkészült sütemények illata, és ahol megengedték, hogy tésztát gyúrjak, netán lenyaljam a krémet a fakanalakról.

Közben megtaláltam a takarítószeres szekrényt, és magamhoz vettem egy vödröt és felmosórongyot, egy

tollseprűt és a szőnyegek tisztításához szükséges eszközt, aminek a nevét se tudtam, de csupán tologatni kellett. Szerencsére nyár van, úgyhogy nem kell begyújtani a hálószobákban. Gondolhatják, hogy nem vagyok boldog, amikor három emeletet kell másznom, a teli szenes vödröket cipelve. Arról nem is beszélve, mennyire gyűlölöm a koszos pincékben való szénlapátolást, amiről egyébként – alig pár hónapja – a nagyapámtól hallottam először. Apropó, nagyapa! Azt hiszem, róla még nem is ejtettem szót. Míg az apám György király unokatestvére és Viktória királynő unokája volt, addig az anyám sikeres színésznő, aki Essexből származott. Az ő édesapja ma is ott él, egy kis házban, aminek az előkertjében hercig kerti törpék állnak őrt. A nagyapám eredetileg a külváros szülötte, és valaha ott is teljesített szolgálatot rendőrként. Imádom. Ő az egyetlen ember, akinek valóban mindent el lehet mesélni.

Az utolsó pillanatban szerencsére eszembe jutott, hogy előkapjam a zsebemből a szobalánylét elengedhetetlen kellékét, a fehér főkötőt, és sietve a fejemre tegyem. Egy szobalány nem is szobalány, ha nincs rajta a főkötője. Kinyitottam a kis tapétaajtót, amely a palota puccos előterébe vezetett, és egyből beleütköztem a földön egy kupacban heverő bőröndökbe és utazóládákba. Ki a fenének támadt az a zseniális ötlete, hogy pont a személyzeti ajtó elé halmozza ezeket? Még mielőtt odébb tehettem volna az egyik koffert, egy kiáltást hallottam, és a szemben lévő ajtóban megjelent egy tetőtől talpig feketébe öltözött öregasszony, a botjával fenyegetően kalimpálva

maga előtt a levegőben. Most érkezhetett ő is, mert még nem volt érkezése levetni az álla alatt megkötött úti kalapot és bő pelerinjét. Belém hasított a rettenetes gondolat, hogy talán eltévesztettem a dátumot vagy a házszámot.

– Mi folyik itt? – kérdezte fennhangon, majd alaposan szemügyre vett. – *Vous êtes la bonne?*

Azt kérdezte franciául: „Maga a szobalány?", ami azért elég furcsa módja a köszönésnek Londonban, ahol a cselédek többsége még az angol nyelv helyes használatával is hadilábon áll. Még szerencse, hogy Svájcban jártam iskolába, és elég jól beszélek franciául. Azt feleltem, hogy valóban én vagyok a szobalány, és egy háztartási ügynökségtől jöttem, hogy kiszellőztessem a palotát. Hozzátettem, hogy nekem azt mondták, a ház lakói csak másnap érkeznek Londonba.

– Előbb jöttünk – közölte az öregasszony, továbbra is franciául. – Jean-Claude felvitt minket Biarritzból autóval Párizsba, ahol felszálltunk az éjszakai vonatra.

– Jean-Claude a sofőr? – kérdeztem.

– Jean-Claude Chambourie márkija – csattant fel ingerülten. – Továbbá autóversenyző. Hat óra alatt értünk Párizsba.

Hirtelen elhallgatott, mert rájött, hogy egy cseléddel beszélget.

– Hogy lehetséges, hogy maga egészen tűrhetően beszél franciául angol létére?

Méghogy tűrhetően?! Nagy volt a kísértés, hogy a fejéhez ne vágjam, hogy baromi jól beszélek franciául. De

aztán inkább csak annyit motyogtam, hogy sok időt töltöttem egy családnál a Riviérán.

– És persze szóba elegyedett a francia matrózokkal, mi? – morogta alig hallhatóan.

– És ön? Ön lenne akkor a házvezetőnő? – érdeklődtem kedves mosollyal.

– Én, kedves lányom, Liechtenstein grófjának özvegye vagyok – felelte drámai hangon.

Ha és amennyiben azon töprengenének, vajon miért beszélget egy német ajkú ország megözvegyült grófnéja franciául velem, hadd hívjam fel a figyelmüket arra, hogy az ő generációjába tartozó arisztokrata hölgyek általában franciául kommunikáltak a világgal, függetlenül attól, hogy mi volt az eredeti anyanyelvük.

– A szobalányom éppen megpróbál egy megfelelő hálószobát találni és előkészíteni nekem – közölte, és a kezével a lépcső és az emelet felé bökött. – A házvezetőnőm és a kíséretem többi része az eredeti terveknek megfelelően holnap érkezik, vonattal. Jean-Claude-nak egy kétüléses sportkocsija van. A szobalányom a csomagok tetején volt kénytelen kuporogni. Felettébb kellemetlen élmény lehetett neki, gondolhatja.

Kis szünetet tartott, miközben rosszallóan méregetett.

– És az is igen kellemetlen, hogy nincs hol helyet foglalnom.

Bizonytalan voltam a tekintetben, hogy miféle etikettet követnek manapság a liechtensteini udvarban, ahogy azt se tudtam, hogyan kell szólítani egy megözve-

gyült grófnét manapság. Úgy döntöttem, ha „felüllövöm” a dolgot, nem kerülhetek nagyobb bajba.

– Sajnálom, királyi fenség, de engem a mai napra rendeltek ide. Amennyiben tudomással bírtam volna arról, hogy a rokonai közt autóversenyző is található, már tegnap előkészítettem volna a házat – jegyeztem meg, és próbáltam elnyomni a vigyort a képemen.

Homlokát ráncolva pillantott rám, és láthatóan nem volt biztos abban, hogy most végtelen szemtelen vagyok, vagy pusztán egy idióta angol.

– Hmm – szólt tömören.

Ennyi telt tőle ebben a pillanatban.

– Azonnal leveszem az egyik kényelmes karosszékről a huzatot, fenség – jelentettem ki határozottan, és átvágtam az előcsarnokon a félhomályos nappaliba. Miközben lekapkodtam a karosszékekről a védőhuzatot, hatalmas felhőkben szállt fel a por. – Utána az első dolgom lesz előkészíteni a hálószobáját. Biztos vagyok benne, hogy fárasztó volt az átkelés a Csatornán, úgyhogy szükségét érzi a pihenésnek.

– Leginkább egy jó meleg fürdőnek érzem a szükségét – közölte a vén hárpia.

Ó, gondoltam, hát ez gondba ütközhet. Már láttam, a nagyapám hogyan gyújtotta be a bojlert a Rannoch House-ban, de saját magam még sohasem csináltam semmit, ami a bojlerekkel volt kapcsolatos. Talán a grófnő szobalányának vannak ez irányú tapasztalatai.

Elméláztam, vajon miként mondják franciául, hogy „a szerződésemben nem szerepelnek bojlerek”.

– Utánanézek, hogy mit tehetek – mondtam, pukedliztem, aztán kihátráltam a szobából.

Megragadtam a takarításhoz szükséges kellékeimet, és felszáguldottam a lépcsőn, hogy minél távolabb legyek ettől a nőszemélytől. A szobalány legalább olyan vén volt és morózus, mint az úrnője, ami ebben az esetben érthető volt. Mégiscsak a poggyász tetején kuporogva kellett utaznia Biarritztól Párizsig. Mire felértem, már kiválasztotta a legjobb, a ház Hyde Parkra néző oldalán lévő hálószobát. Először franciául próbáltam szóba elegyedni vele, aztán angolul, de úgy tűnt, ő viszont csak németül beszél. Az én némettudásom két mondatban merült ki. Az egyik az volt, hogy „kérek egy pohár forralt bort", a másik pedig, hogy „hol van a sílift?". Végül aztán mutogatással magyaráztam el neki, hogy majd én megvetem az ágyat. Elég értetlenül nézett, úgyhogy amikor megtaláltuk az ágyneműt, együtt láttunk neki az ágyazásnak. Nem is volt baj, mert mint kiderült, igen alapos volt a lepedők kisimítása és a sarkoknál történő behajtogatása terén. Ráadásul előszedett még valahonnan vagy egy tucat plusztakarót, feltehetően a többi szobából, mert a megözvegyült grófné valószínűleg rettegett a hideg angol éjszakáktól. De az is lehet, hogy szenvedélyes pokrócgyűjtő volt. Mit lehet tudni ezeknél a liechtensteinieknél?

Amikor végeztünk az ágyazással, a végeredmény olyan volt, hogy azzal Borsószem hercegkisasszony is elégedett lett volna.

A szobalány vizslató szeme végig követett, amíg a portörléssel és a söpréssel foglalkoztam, úgyhogy amikor

végeztem, kézen fogtam, bevonszoltam a fürdőszobába, és rámutattam a fürdőkádra, miközben elfordítottam a csapot. *„Heiss Bad für… grófné”* – mondtam, összeszedve minden némettudásomat. Csodák csodája, ahogy a víz elkezdett csobogni, tompa durranás hallatszott a falon lévő egyik bojlerből, és egy pillanattal később már forró víz ömlött a kádba. Úgy éreztem magam, mint egy sikeres varázsló, és diadalittasan vonultam le a földszintre, megmondani az öregasszonynak, hogy indulhat fürdőzni.

Már az utolsó lépcsőfordulónál jártam, amikor hangokat hallottam a nappali felől. Eddig nem tűnt fel, hogy az özvegy grófnén és a szobalányán kívül más is lenne az épületben, úgyhogy megálltam, és füleltem. Egy férfi hangja hallatszott, aki erős akcentussal beszélt angolul:

– Ne aggódj, néném! Hadd legyek a segítségedre! Személyesen fogom elintézni, hogy a csomagjaidat felvigyék a szobádba, ha úgy érzed, ez megerőltető a szobalányod számára. Bár azt végképp nem értem, miért tartasz egy olyan cselédet, aki a legelemibb dolgok elvégzésére sem alkalmas. Persze ez a te döntésed, csak így sokkal nehezebb és kényelmetlenebb az életed!

És akkor kilépett az ajtón egy magas fiatalember. Vékony volt, sápadt és rettentően nyársat nyelt. A haja egészen világos volt, már-már fehérnek mondható, és hátra volt nyalva, ami az egész fejének hátborzongató, koponyaszerű külsőt kölcsönzött. Természetesen egyből felismertem. Nem más volt, mint Siegfried herceg, azaz Halpofa. Az az ember, akihez a várakozások szerint feleségül kellett volna mennem.